

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ТА НАПРЯМКИ АКТИВІЗАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Цюпка Ольга Іванівна, студент III курсу навчально-наукового інституту № 1
Національної академії внутрішніх

Науковий керівник: доцент кафедри фінансового права та фіскального
адміністрування, к.е.н., доцент, **Грущенко Олена Анатоліївна**

Основною метою будь-якого інвестора є отримання певної віддачі від вкладання капітальних ресурсів, а головною характеристикою інвестиційного клімату є саме спроможність економіко-правового поля забезпечити цю віддачу. Одним із базових орієнтирів державної економічної стратегії має бути максимальне зближення параметрів підприємницького та інвестиційного клімату [1]. Саме через недостатню задоволеність інвесторами від своїх вкладень, питання проблематики залучення іноземних інвестицій в Україну є досить актуальним.

На меті розгляду цієї теми стоїть з'ясування питання щодо проблем які постають на шляху інвесторів перед здійсненням інвестування.

Перше завдання у сфері залучення іноземного капіталу в економіку України полягає у тому, щоб припинити відтік українських капіталів за кордон і повернути їх. Другий важливий аспект створення сприятливого інвестиційного клімату полягає в стабільній податковій системі, що передбачає невисокий рівень обкладання прибутків і побудована на тих же логічних засадах, що й системи оподаткування в розвинених капіталістичних країнах.

Світова практика сучасного бізнесу пов'язана з постійною співпрацею з різними аудиторськими, консалтинговими та іншими фірмами. Те, що фірми не мають середовища, гідного, з позицій іноземного інвестора, довіри, суттєво погіршує його враження від підприємницького клімату в Україні [2, с. 36]. А тому вважають за краще мати справу з іноземними фінансовими установами та банками. Це спонукає їх здійснювати іноземні інвестиції у банківську сферу та відкривати філії іноземних банків. Проте в стратегічному контексті таке відокремлення

фінансових потоків українського та іноземного капіталів ослаблює фінансову систему країни. Інвестори також звертають увагу на нерозвиненість державних інституцій, які мають здійснювати супровід іноземних інвесторів.

Варто зазначити, негативні характеристики інвестиційного клімату в Україні:

По-перше недосконалість правового поля, цей чинник зазвичай називають першим, оскільки перешкоди, з якими передовсім стикається інвестор, мають адміністративно-правовий характер. Йдеться про нестабільність, суперечливість, заплутаність регуляторного поля, численні підзаконні акти, бюрократизм та корупцію, неврегульованість системи захисту прав власності, слабкість судової системи [3, с. 47].

По-друге політична нестабільність, часта зміна урядів, обіцянки різко змінити політичний курс та умови ведення бізнесу аж до націоналізації майна інвесторів, які виголошують різні політичні сили, політичні скандали, і особливо в передвиборчий період, не сприяють іноземним інвестиціям.

Такий чинник як непередбачуваність і непрозорість державної політики, цей чинник суттєво ускладнює довгострокове планування діяльності компанії. Інвестори скаржаться, зокрема, на раптовість ухвалення деяких рішень, прийняття актів, які набувають чинності або негайно, або мають зворотну дію. Неврегульованість законодавчого забезпечення процесу інвестування, тут йдеться про часті зміни умов залучення іноземних інвестицій. Вузькість та неструктурованість внутрішнього ринку, а саме низький рівень доходів підприємств та населення призводить до недостатнього рівня внутрішнього попиту та, що не менш важливо, унеможливорює кваліфіковану поведінку покупців, які змушені здебільшого вибирати якнайдешевшу продукцію [4, с. 270].

Важливим чинником є обтяжлива митна політика, адже інвестори звертають увагу на перешкоди для ввезення необхідного устаткування, сировини та комплектуючих і вивезення продукції. І на останок це низька якість життя, йдеться про можливості надати житло, побутові, транспортні послуги, гарантувати особисту безпеку іноземців на території України. Якщо в Києві та інших обласних центрах є

щодо цього суттєві позитивні зміни, то на решті території України ситуація незадовільна.

Отже, підсумовуючи все вищезазначене варто вказати, що вихід з цієї ситуації вбачається у скорегуванні державної програми залучення іноземних інвестицій щодо питання про сертифікацію інвестиційних проектів. Державним органам, компетентним у цьому питанні, варто розгорнути підготовку фахівців зі складання й аналізу бізнес-планів, проводити сертифікації й конкурси бізнес-планів інвестиційних проектів, переможцями яких визнавати проекти, реалізація яких одночасно максимально задовольняє пріоритети економічного розвитку країни і здатна дати максимально можливий прибуток іноземному інвестору.

Адже використання іноземних капіталовкладень дає можливість вирішенню таких проблем соціально-економічного розвитку: освоєння незатребуваного науково-технічного потенціалу України, просування українських товарів і технологій на зовнішній ринок, створення нових робочих місць і освоєння передових форм організації виробництва, освоєння досвіду цивілізованих відносин у сфері підприємництва, сприяння розвитку виробничої інфраструктури.

Список використаних джерел:

1. Концепція розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013-2018 роки [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/739-2013-%D1%80>.
2. Прядко И. Все на выход. Почему иностранные инвесторы бегут из Украины / И. Прядко. Корреспондент. – 2013. – 22 июля.
3. Програма розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні // Офіційний вісник України. – 2011. – № 28. – Ст. 1173.
4. Мальська М.П., Худо В.В., Цибух В.І. Основи туристичного бізнесу: Навчальний посібник. - Київ: Центр навчальної літератури, 2004. - 272 с.